

Bogár László: Egység, kétség, többség

2015 február 17. Flag

Szöveg méret

90
Mentés

- 0

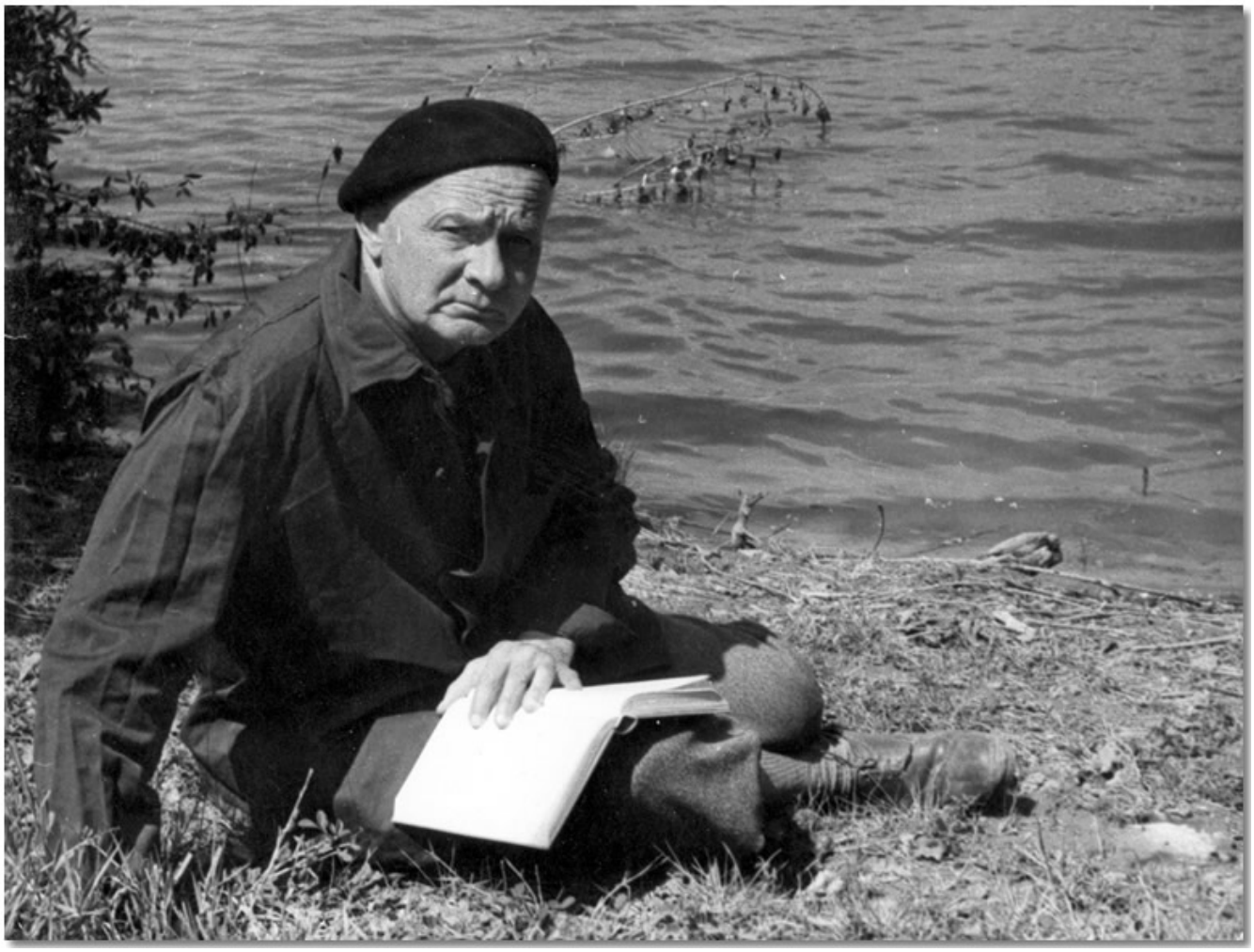
Értékelés kiválasztása Még nincs értékelve

Mérték

Rátekintve a hétköznapi politika zavarosan örvényl? világára, nem árt néha felidézni Hamvas Béla gondolatát arról, hogy „a többségi véleménynek az igazsághoz semmi köze, de az sokszor mégis az igazság funkcióját végzi”.

Majd így folytatja: „A helyzetet bonyolítja, hogy a »többség« mindig csupán politikai többség, vagyis többnyire valamilyen politikai mesterkedéssel létrehozott, a valódi többségt?l független, statisztikai többség.”

Lássuk be, ezek elég kemény szavak, és többnyire nem szívesen szembesülünk mindezzel. Pedig nem ártana, mert a nyugatias demokrácia nevet visel? társadalomszervez?dési mód talán legmélyebb ellentmondásáról van itt szó. Arról, hogy ebben a rendszerben a többség véleménye egyúttal mintegy „automatikusan” az igazság megnyilvánulásának tekintend?, mármint a rendszer bels? logikájából adódóan.

Az a lehet?ség ugyanis, hogy a többség, adott esetben akár az elsöpr? többség is tévedhet, nos, ez a lehet?ség olyan módon sértené fel a nyugatias demokrácia önképét, hogy érthet? okokból maga ez a feltételezés is képtelenség, s?t egész egyszer?en „(nép)felségsértés” volna. Pedig elég lenne például csak arra gondolni, hogy a Földet a világegyetem központjának vél? feltételezés léte, ami évezredeken át a „választópolgárok” legalább kilencvenkilenc százalékának a „bizalmát” élvezte, egyértelm?en jelzi, hogy nagyon sok ember nagyon hosszú id?n keresztül is tévedhet. Ehhez annyit lehetne még hozzátenni, hogy nagy valószín?séggel az univerzum természetére vonatkozó mai kozmológiai elméletekre is ugyanez a sors vár. Az igazság ugyanis nem népszavazáson d?l el, egyáltalán sehol sem d?l el, az igazság egészen egyszer?en csak van. Teljesen függetlenül attól, hogy az egyes személy vagy éppen emberi közösség mit gondol róla. Ahogy Pet?fi írja, „Az id? igaz, és eldönti, ami nem az.”

Vagyis ha tabuvá teszem már magát a kérdés megfogalmazását is arról, hogy a többség véleménye egyúttal igazság-e, akkor ezzel szélesre tárom a kaput minden olyan törekvés el?tt, amely a megkérd?jelezhetetlen igazság végtelen legitimációs erejének megszerzése érdekében semmit?l sem riad vissza az ezt technikailag megjelenít? többség mindenáron való megszerzése érdekében. Mert ahogy Hamvas Béla írja: „A politikus a többséget úgy szerzi meg, hogy aki nem áll melléje, attól az élet lehet?ségeit megvonja, megbélyegzi, és a politikai társadalomból kizárja.” Tegyük hozzá, nem azért teszi ezt, mert gonosz, hanem azért, mert a pártoknak nevezett „politikaipari

holdingok” üzleti logikájára épül? profitérdekei ezt diktálják. És ha talán néha vannak is esetleg önmeghasonlásai, végül is azzal gy?zi le ezeket, hogy „én azért még így is a kisebbik rossz vagyok”, mármint „azokhoz” vagyis a politikapiaci versenytársakhoz képest, akik természetesen ugyanezt gondolják, mármint persze saját magukról. Ezért is írhatta Mark Twain keser? iróniával, hogy „ha a választásokon bármi valóban eld?lhetne, biztos, hogy nem engednék meg nekünk”. Az, hogy mégis megengedik, feltehet?leg azért van, mert a nyugatias demokrácia választásain választani mindig csak olyan potenciális „többségek” között lehet, akik Hamvas szerint „az adott kor »lét-tévedéseinek« egy-egy változatát” testesítik meg csupán.

A Hamvas által is feltételezett aranykorok világa talán azért lehetett más, mert ott még létezett a szellemi beavatottság különböz? szintjeinek természetes hierarchiája. A létrontó er?k legf?bb célja azonban éppen e hierarchia szétroncsolása, elpusztítása volt. E létpusztítás talán legsötétebb történelmi mélypontjainak egyike, a francia forradalom, ezt önmaga paródiájaként a „szabadság, egyenl?ség, testvériség” jelszavaiban foglalta össze. Mint utóbb kiderült, a „szabadság” a rombolás, pusztítás „szabadsága”, az „egyenl?ség” pedig a hierarchia brutális er?szakkal történ? szétzúzása. Vagyis amikor a hamis öntudattal feltöltött alacsony szellemi szint fellázad az ?t zsarnoki módon függésben tartó magasabb szellemi szint ellen, és így az „egyenl?ség” a lehet? legalacsonyabb szellemi szinten, mi több, ett?l kezdve folyamatosan önmagát lefelé „nivellálva” valósul meg. A demokrácia önnön nagyszer?ségét?l így megrészegült tömeg-ember, a globális minimál-én, így már saját magát rántja egyre sötétebb mélységekbe. A harmadik jelszó, a „testvériség” pedig így automatikusan önmaga véres karikatúrájává válik.

Az ?si szakrális mélyszerkezetét híven ?rz? magyar nyelv talán itt is a segítségünkre lehet. Gyakran halljuk a politika világában, hogy egységre volna szükség, ami akár igaz is lehetne, de! Ahhoz, hogy valódi egység létrejöhessen, ahhoz arra volna szükség, hogy szabadon felszínre jöhessen minden kétség. Mert csak miután a nyílt, ?szinte, emberséges viták során eloszlattuk minden kétségünket, akkor reménykedhetünk abban, hogy valóságos egység jön majd létre. És erre az egységre egyszer talán, ez még sajnos nagyon messze van, olyan többség is épülhet, amely már remélheti, hogy nem az igazság ellenére, hanem éppen annak érvényesítésére létezik. Ha esetleg megpróbálnánk a gyilkos, de javarészt hamis okokra visszavezethet? indulatokba fulladó álvitáink helyett türelemmel, szelídséggel, alázattal ezt a valóságos párbeszédet követni, talán többre jutnánk vele.

Bogár László – magyarhirlap.hu

Tisztelt olvasók! Legyenek olyan kedvesek és támogassák "lájkukkal" a **Flag Polgári Magazin** facebook oldalát, a következ? címen: https://www.facebook.com/flagmagazin
- Minden "lájk számít, segíti a magazin m?ködését!

Köszönettel és barátsággal!
www.flagmagazin.hu]]>

Ajánló